

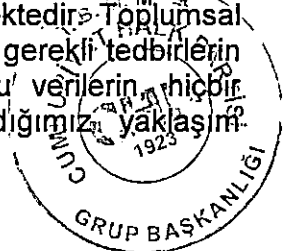
TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Diyarbakır'da 21 Ağustos 2024 tarihinde kaybolduktan sonra 8 Eylül 2024 tarihinde cansız bedenine ulaşılan 8 yaşındaki Narin Güran cinayeti, ülkemizin kanayan bir yarasını tekrardan gündeme taşıdı. Arama çalışmaları ile Narin Güran'ın cansız bedeninin bulunmasının ardından yürütülen soruşturma evresinin üzerinden bir ay fazla süre geçmesine karşın, cinayetin nedeni ile tutuklananlar haricinde cinayete karışan başka kişilerin olup olmadığına ilişkin hala net bilgilere ulaşılamamıştır. Şu ana kadar net tek gelişme ise, Narin Güran'ın cesedinin bulunduğu Taşvantepe köyünde, başta akrabaları olmak üzere çok sayıda kişinin cinayete isminin anılması ve arama çalışmaları sırasında güvenlik güçlerinin köylüler tarafından organize şekilde yanıltılmaya çalışıldığıdır. Bu durum; farklı vakalarla kamuoyunun gündemine gelen Türkiye'deki kayıp çocuk ve şüpheli çocuk ölümleri bağlamında toplumsal ölçekteki sorunlara işaret etmekte ve çocuklara yönelik işlenen suçların üstünün ne yazık ki elbirliğiyle örtülmek istendiğini göstermektedir. Bu olgu, çocuklara yönelik işlenen suçlar kadar tehlikeli bir başka sorun olduğunu belirginleştirmekte ve gecikmesizin üzerine gidilmesini zorunlu kılmaktadır.

Kayıp çocuklar sorunu başta olmak üzere şüpheli çocuk ölümleri konusunda birbirine etki eden sorunlu yaklaşım ve kamu otoritesinin sorunu ele alış düzeylerinde ciddi eksikler gözlemlenmektedir. Kayıp çocuklar ile şüpheli çocuk ölümleri, sadece sansasyonel vakalar olduğunda kamuoyunun gündemine gelmekte; katilin kim veya kimler olduğu ya da çocuğun canlı veya ölü bulunmasının ardından dosyanın kapandığı, toplumun gündeminden çıktığı yaşanan birçok olay sonrası tekerrür etmektedir. Çocuklara yönelik suçların toplumsal algıdaki hassaslığının yazılı ve görsel basının yanı sıra sosyal medya açısından da ilgi çekici olması vakanın yansımalarını ilk günlerde çığ gibi büyütme; toplumsal baskının oluşması ve bu bağlamda emniyet ve yargı organlarının olayın üzerine ciddiyetle gitmesine katkı vermektedir. Buna karşın yayın ve paylaşımlar belli bir süre sonra sorunun popülerleşmesi ve belli açılardan sıradanlaştırılmasına sebep olmaktadır. Dolayısıyla da her kayıp çocuk ya da şüpheli çocuk ölümü, toplumsal kökenleri ve nedenlerinden soyutlanarak polisiye bir hal almaktadır.

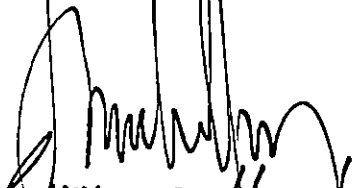
Kayıp çocuklar ve şüpheli çocuk ölümlerine ilişkin basın ve sosyal medya alanındaki bu yaklaşım sorunu, sorumluluk taşıyan kamu kurumlarında da farklı şekilde tezahür etmektedir. Olay yaşandıktan sonra emniyet tedbirleri ile yargısal gereklilikleri yerine getirmekle konumlanan kamu otoritesinin, asıl sorumluluğu olan yeni olayların yaşanmasını engelleme amaçlı tedbirleri ise yeterince almadığı anlaşılmaktadır. Bazı vakalar sonrası, o da geçici olarak üzerinde durulan çocuklara yönelik suçlarla ilgili resmi rakamları değerlendirdiğimizde, buzdağının görünen yüzüyle karşı karşıya olduğumuzu ifade edebiliriz. Sadece geçen yıl güvenlik birimlerine gelen çocuk sayısı 537 bin civarında ve bu çocukların neredeyse yarısı suçun mağdurudur. Yüzde 61'i yaralama, yüzde 12'si cinsel suç mağduruyken, azımsanmayacak sayıdaki çocuk da tehdit ve aile içi şiddete maruz kalmıştır.

Öte yandan Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) son olarak 2016 yılında kayıp çocuklara ilişkin kamuoyuyla paylaştığı veride, 2008-2016 arasında Türkiye'de toplam 104 bin 531 çocuğun kaybolduğu kaydedilmektedir. Güne vurduğumuzda 36, yıla vurduğumuzda 13 bin çocuğun kaybolduğu ya da kaçırıldığı görülmektedir. Toplumsal düzeyde farkındalık yaratma, çocuklara yönelik işlenen suçlara ilişkin gerekli tedbirlerin alınıp alınmadığını sorgulanma açısından önem içeren söz konusu verilerin hiçbir gerekçeye dayanmaksızın son 8 yıldır açıklanmaması, vurguladığımız yaklaşım.

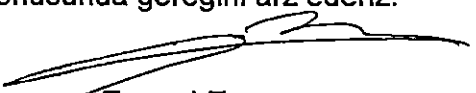


sorunuyla birlikte kamu otoritesinin çocuklara yönelik suçlarının üstünü örtmeye dolaylı şekilde hizmet ettiği kuşkusuna da yol açmaktadır.

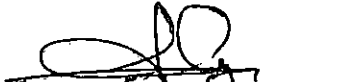
Bu bağlamda çocuklara yönelik suçlar, kayıp çocukların akıbeti ve şüpheli çocuk ölümlerinin yasama organı düzeyinde ele alınması; çocuklara karşı işlenen suçların sosyo kültürel, sosyo demografik, hukuksal ve ekonomik nedenlerinin araştırılması ile gerekli tedbirlerin belirlenmesi için Anayasa'nın 98 ve İçtüzüğü'nün 104 ve 105 nci maddeleri kapsamında bir Meclis araştırması açılması konusunda gereğini arz ederiz.


MUSTAFA ULU
MUSTAFA MU.

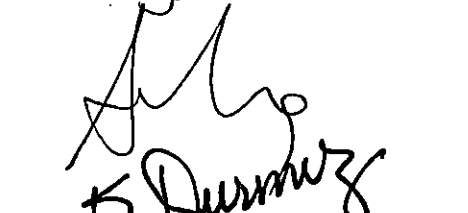

UTKU ÇAKIROZER
Eskişehir Milletvekili

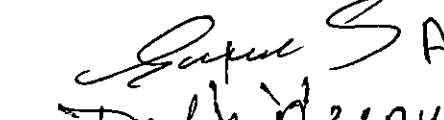

Zeynel Emre
İstanbul Milletvekili

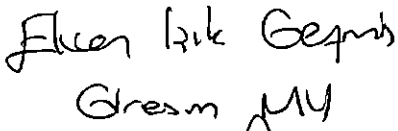
Aslı GENÇ
Kayseri M.


Ay. Ayşe Gök
Antalya M.

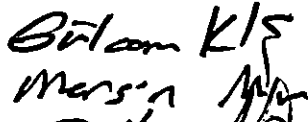

Deniz DEMİR
Ankara Milletvekili


K. Durmaz
Kordim Durmaz
Tokat M.


Tahir Özcan
Düzce

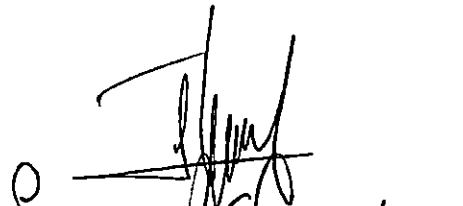

Elvan Kık Geyik
Giresun M.

Nerhayat Altaca Kaymakçı
Bursa M.

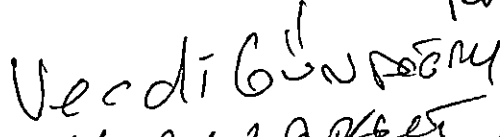

Gülcan KILIÇ
Mersin M.

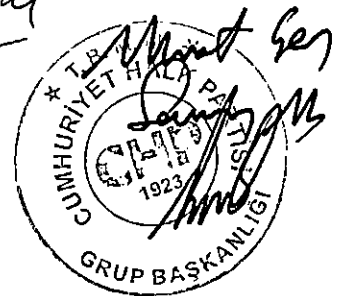

Nerken Yontar
Tehirdar M.V.

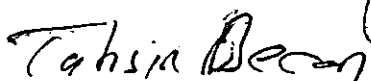

Ali KARAOĞLU
Uşak M.

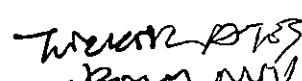

İsmet Güneş
Görsel M.


Uğur Bayraktutan
Artvin M.


V. G. Güneş
Kırşehir M.




Tahsin Bey
Yalova M.


T. Bey
Bartın M.

